

JUKKA BEHM

ENKELIN NYRKKI

TAMMI

JUKKA BEHM

ENKELIN
NYRKKI

TAMMI
HELSINKI

Suomen Kulttuurirahasto, Suomen Kirjailijaliitto,
Taiteen edistämiskeskus ja WSOY:n kirjallisuussäätiö
tukivat tämän tarinan syntymistä.

© Jukka Behm ja Tammi, 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Graafinen suunnittelu: Laura Lytinen
ISBN 978-952-04-6109-6
Painettu EU:ssa

”Enkelin nyrkki Brownien apuna.”

- EVENING SUN

1.

Kaksi jykevää pakkia yritti litistää Leon Brownin väliinsä, mutta hän onnistui väistämään törmäyksen viime hetkellä. Leon sujautti pallon seuraavan vastustajan puikoista, kiersi nurmeen syöksyneen maalivahdin ja tarjoili nätin vipin takatolpalle. John Kimberleyllä oli helppo työ puskea roikkupallo maaliin.

Stadion ei räjähtänyt tuuletuksiin, sillä stadionia ei ollut. Yleisönä seisoivat vain Weston Central Parkin tammet, jalavavanhukset ja muutama puistopeliä katsomaan pysähtynyt kesäpäivän viettäjä.

Kimberley tuuletti iskemällä nyrkin rintaansa. ”No niin”, hän karjaisi. ”Nätti pussitus, vai mitä?”

Peli jatkui heti, kun maalivahti poimi pallon verkosta ja heitti topparille. Leon pelasi ylhäällä mutta vetäytyi alas aina kun vastapuoli lähti hyökkäykseen. Hän rikkoi vastustajan peliä ja haki tilaa, kun oma joukkue riisti pallon. Hän pyysi syöttöjä ja jakoi palloa vauhdilla eteenpäin. Teki töitä väsymättä. Jos oli sopiva sauma, hän kuljetti ja väisteli taklauksia kuoppaisella ja lasinsiruja vilisevällä kentällä, uppoutui pelin vietäväksi niin että kaikki muu unohtui. Ennen kaikkea Leon nautti, sillä sai tehdä sitä, mistä piti eniten maailmassa.

”Eipä ole vähään aikaan tullut oteltua Noble Leaguen pelurin kanssa”, totesi Mick Keane, kun puistopelien ukkoporukka istuskeli nurmikolla maalikehikon vieressä puimassa ottelua.

”Eikö teille opeteta Takojissa maalintekoa?” kysyi mies, jota kutsuttiin Tykiksi ja jonka lyhyet pelishortsit olivat olleet muodissa viimeksi vuosikymmeniä sitten.

Leon oli onnistunut sijoittamaan pallon pari metriä ohi maalin. Melkoinen pohjanoteeraus.

”Pitää laittaa sinut Tykin vetokouluun”, Mick totesi ja iski silmää samalla, kun hörppäsi vettä limupullosta. Tykki oli tulittanut pallon yli kenttää reunustavan verkkoaidan kauas pusikon keskelle.

”Täydellinen potku”, selitti Tykki. ”Maali oli vain väärässä paikassa.”

”Nyt kun poika on meillä opissa, sillä alkaa sujua maalitehtailu liigassa”, arveli John Kimberley ja pörrötti Leonin tukkaa. ”Hyvin on töitä tehty, sillä niska on märkä.”

”Sinulla se on saletisti kuiva”, sanoi Tykki. ”Jos otit tänään juoksuaskeleen, se jäi kaikilta huomaamatta.”

”Ei tarvitse ottaa, jos osaa sijoittua oikein.”

Koko sen vuoden, kun Leon oli ollut Hammersmith Unitedin akatemiassa, hän oli ikävöinyt ukkoja ja puistopelejä ja varsinkin huulenheittoa pelien jälkeen. Kun Leon oli pelannut edustuksen mukana East Ham Athleticsia vastaan, ukkopo-

rukka oli seissyt katsomossa tuulettamassa. Leon oli nähnyt kentän kuvaruudulta, kuinka Mick ja kumppanit heiluttivat Leonin tuikkaaman maalin jälkeen lakanaa, jossa luki: WESTONIN IHME-POIKA.

Leonin uudet värikkäät nappikset saivat osansa kuittailuista.

”Näyttää ihan donitseilta”, Tykki sanoi.

”Ronald antoi joululahjaksi”, kertoi Leon.

”Ronald kuka?”

”Eager, eikö vain?” arvasi Mick. ”Vanha kunnon Romeo.”

”Mikä hiton Romeo?” kysyi Leon.

”Lempinimi. Ajoi Alfa Romeolla ja oli melkoinen hurmuri.”

”Eihän”, sanoi Leon ja siristi silmiään.

”Usko pois”, vakuutti John. ”Kyllä me se mies tunnetaan. Käväisi Weston Townissa ennen kuin siirtyi Takojiin.”

”Ihan kelpo pelimies”, sanoi Tykki. ”Oppi minulta, miten potkuun saa voimaa.”

”Oppi sen”, korjasi Mick, ”ettei kannata vetää niin kuin *sinä*.”

”Mitäs tuolla tapahtuu?” Tykki kysyi ja nyökkäsi aukion reunalla olevan penkin suuntaan.

Se vaikutti ensin yritykseltä vaihtaa puheenaihetta, mutta Tykki ei keksinyt omiaan. Penkillä istui joku, joka piti jotain silmiensä edessä ja tähtäsi sillä ukkoja.

”Sillä on kamera”, Tykki sanoi. ”Se kuvaa meitä.”

Kaikki porukasta tuijottivat nyt huppariin pu-
keutunutta hahmoa. Kun Kimberley nousi pystyyn
ja huusi penkin suuntaan, siinä istuskeleva liukeni
katseilta suojaan jalavan lehvästön taakse.

”Saakeli sentään”, Kimberley tuhahti. ”Mikä lie
paparazzi se kuvitteli olevansa?”

Leon jäi kikkailemaan pallon kanssa, kun ukot kato-
sivat yksi kerrallaan: kotiin tai jälkipeleihin Dragon’s
Headiin. Mickin hän sai houkuteltua avustajaksi
tempputvideoon, jossa hän pommitti juomapulloja
tämän käsistä kymmenen metrin päästä.

”Mitä jos”, Leon pyysi, ”laitat vielä pullon pääsi
päälle?”

”Onko pakko?” Mick sanoi. ”En halua, että
nahkakuula läsähtää kauniiseen naamatauluuni.”

Ei Mick ollut oikeasti huolissaan. Häntä lähinnä
hymyilytti, kun Leon käveli pallon taakse, keskittyi
ja lähetti pallon ilmaan. Se leijaili hiuksenhienos-
ti Mickin pään yli ja huitaisi pullon pois otsalta
– juuri niin kuin pitikin.

Mickin poistuttua Leon jäi vielä harjoittelemaan
mutta luovutti, kun nilkkaa alkoi vihloa. Se oli saa-
nut kevään viimeisessä pelissä tällin Blackburnin
keskikenttäpelaajalta, ja Hammersmith Unitedin
fysioterapeutit olivat antaneet kuntoutusohjeita
kesätauon ajaksi. Leon ei olisi saanut pelata ilman
lupaa, mutta toisaalta kukaan ei voinut määrätä
häntä: hänellä ei ollut sopimusta eikä myöskään
sen tuomia velvollisuuksia.

Sitä paitsi nilkka tuntui olevan kuosissa. Paitsi nyt. Pieni kolotus kuului kai asiaan, ja toisaalta nilkka ei vahvistuisi ilman rasitusta. Myös nälkä muistutti olemassaolostaan, joten Leon pakkasi kamansa ja lähti kotiin päin. Tosin sana koti oli hiukkasen harhaanjohtava. Paremminkin niin, että hän meni Agathan ja Jackin luo, tädin ja tämän miehen kotiin, jossa asui kaiken lisäksi heidän poikansa Wayne. Varsinainen vatipää, jonka kanssa Leon ei ollut vaihtanut kesän aikana kuin muutamaman pakollisen sanan, ja nekin tuntuivat olleen kummallekin osapuolelle liikaa.

Cecilia Lemonhousen talon kohdalla Leon nopeutti askeleitaan. Hän ei halunnut, että hänet vedettäisiin edes vahingossa soittotunnille. Lontoossa asumisensa aikana hänen ei ollut tarvinnut hikoilla *Thompsonin pianokoulun* kappaleiden ja sormiharjoitusten parissa. Ne saivat jäädä lopullisesti historiaan.

Vähän ennen kuin Leon kääntyi Tower Streetille, niin sanotulle kotikadulle, hän hiljensi askeleitaan. Hänestä tuntui kuin tien toisella puolella olisi näkynyt liikettä. Paitsi, ettei siellä ollut ketään. Kadun reunassa seisoi vain parhaat päivänsä nähnyt entinen autokorjaamo, varsinainen murju, jonka spraymaalilla sutattu ovi ei ollut käynyt asiakkaista aikoihin.

Leon pysähtyi ja katseli vanerilevyillä peitetyjä ikkunoita ja hylättyä kuormalavapinoa. Ei ketään. Hän taisi kuvitella omiaan.

Sitten hän kuuli rasahduksen ja näki, että jotain mustaa heilahti ilmassa. Puisten lavojen takana piilotteli joku. Aivan varmasti. Joku, jolla oli kädessään kamera ja siinä pitkä objektiivi.

”Sinä siellä!” Leon huusi. ”Mitä oikein puuhaat?”

Ei vastausta. Kuvaaja oli taas näkymättömissä. Leon odotti, että muutama lähestyvä auto ajoi ohi ja lähti sitten ylittämään katua. Hän halusi tietää, mitä oli meneillään, mutta piilottelija ei ollut kiinnostunut puhumaan Leonin kanssa vaan hyppäsi sähköpotkulaudalle ja kiihdytti matkaan.

”Kuuletko sinä! Pysähdy!”

Leon otti pari terävää juoksuaskelta. Sitten nilkkaa vihlaasi.

Oli turha yrittää sännätä perään. Ei hän saisi tyyppiä enää kiinni. Varmaa kuitenkin oli, että joku oli kytännyt häntä, eikä hän pitänyt ajatuksesta, ei sitten yhtään.

2.

Leon nosti autotallin oven auki ja astui huoneeseensa. Tai siis hänen entiseen huoneeseensa, josta kaikki tutut tavarat olivat poissa. Tilalla oli punnerruspenkki ja metallinen häkkyrä, jossa pystyi tekemään montaa eri lihaskuntoliikettä muttei mitään kunnolla. Jack Bright ähisi parhaillaan sen huteralla istuimella ja veti tankoa niskansa taakse.

”Siinähan sinä olet”, Jack sanoi ja vapautti painot telineeseen niin, että rysähti. ”Mikä miehellä kesti?”

Jack oli pukeutunut pyöräilyshortseihin ja hihattomaan paitaan. Kokonaisuuden kruunasi neonkeltainen hikipanta, jonka hän oli ominut varmaan Agathan jumppavaatekorista.

Viime syksynä, Leonin tehdessä lähtöä Lontoon, Jack oli uhonnut muuttavansa autotallin kotipubikseen. Mies oli tullut kuitenkin toisiin aatoksiin ja tehnyt siitä oman kuntokeskuksensa, jossa hän trenasi itse ja treenautti Waynea – tai ainakin yritti saada poikansa nostamaan puntteja.

”Alkaa olla nälkä, eikös vain?” Jack sanoi ja puuskutti yhä. ”Sapuska on sopivasti valmiina.”

Leon istuutui kumisen kuution päälle, jonka käyttötarkoitus oli hänelle vähän epäselvä. Hän irrotti nappikset ja rullasi alas sukat, joiden uumeista nenään nousi kodikas löyhyä.

”Mitä ruokaa sitten on?”

”Paistettuja juureksia ja pitkään haudutettua sianniskaa”, sanoi Jack, joka oli alkanut harrastaa kokkaamista. Ei hän mikään superlahjakkuus ollut, mutta kyllä hänen paistoksiaan mieluummin söi kuin Agathan lämmittämiä valmisruokia. Jackin häärääminen keittiössä ei ollut ainoa uutuus Tower Streetillä. Kesäloman aikana Jack ei ollut huutanut Leonille vielä kertaakaan, eikä hän myöskään enää nimitellyt Leonia pianonpimputtelijaksi.

Jackin käytös oli muuttunut aika lailla samalla hetkellä, kun Leon oli saapunut kesän alussa Lontoosta Noel Bainesin kyydissä. Kausi Hammer-smith Unitedissa oli ollut ohi, ja seuran tähtipelaaja Baines oli kuskannut Leonin Lamborghinillaan Westoniin. Se oli jo sinänsä outoa, mutta vielä oudompaa oli ollut se, että mukana kyydissä oli ollut Miss Dada, kuuluisa poptähti, jonka oikea henkilöllisyys oli pysynyt salassa suurelta yleisöltä.

Leonille oli selvinnyt, että laulaja oli sukua Leonin Agatha-tädille. Ja siitä seurasi se, että hän oli sukua myös Leonille. Ja varsin läheistä sukua olikin.

Asiassa oli riittänyt sulateltavaa. Ihan kuin Leonin elämässä ei olisi ollut muutenkin tarpeeksi yllätyksiä.

Leon ei muistanut paljoakaan keskusteluista, jotka olivat velloneet tuona alkukesän päivänä Brightien olohuoneessa. Hän oli ollut täysin pökerryksissä, eikä ihme, sillä olihan hänelle juuri

selvinnyt, että koko maailman tuntema laulaja ja lauluntekijä Miss Dada oli oikealta nimeltään Allison Brown. Hän oli Westonissa varttunut muusikko, joka oli käyttänyt nuorempana taiteilijanimeä Sugar B ja opiskellut pianonsoittoa Cecilia Lemonhousen johdolla. Ja ehkäpä juuri siksi, mielti Leon, myös hänet oli passitettu soittotunneille.

Allison Brown oli Agathan sisko.

Hän oli myös Leonin äiti, jonka oli kerrottu kuolleen Leonin ollessa pieni. Allison oli kirjoittanut pojalleen aikoinaan kirjeen, jossa oli ilmoittanut, ettei hänestä ollut äidiksi. Leon oli löytänyt sen vauvakirjansa välistä muutettuaan Lontooseen, ja siellä hän oli ahminut tekstin useaan otteeseen. Kirjeen lukeminen itsessään oli ollut ravisuttava kokemus, saati tieto siitä, että sen kirjoittaja oli sittenkin elossa. Leon oli katsellut epäuskoisena Brightien kotiin ilmestynyttä Miss Dadaa – todeksi tullutta, keltaperuukkista äitiään –, kuunnellut hänen eloisaa selostustaan ja miettinyt, näkeekö hän outoa unta, josta herää pian hikisenä ryppyisten lakanoiden keskeltä. Leonille Allison Brown oli sanonut: ”Hauska nähdä taas.” Hän oli käyttäytynyt omituisen tavallisesti, niin kuin ei olisi koskaan ollutkaan poissa Leonin elämästä. Ja sen tapaamisen jälkeen äidistä, joka oli astunut yllättäen Leonin elämään, ei ollutkaan taas kuulunut yhtikäs mitään.

Leon otti pitkän lämpimän suihkun ja käveli alakertaan ruokapöydän luo. Sen ääressä istui

Waynen lisäksi Claude-pappa, joka oli haettu viime aikoina usein syömään Brightien luo. Hän ei puhunut yleensä mitään, ei myöskään nyt, ja kun Jack lastasi Clauden lautaselle lihaa ja juureksia, tämä tutkaili vain mykkänä annostaan.

”Illalla me taidamme lähteä yhdessä treenaamaan”, Jack sanoi Clauden suuntaan hitaasti, sana kerrallaan. ”Minä ja pojat. Juoksulenkki ja pallon potkimista.”

”Joo”, sanoi Wayne, kun Jack oli ensin nyökytellyt hänen suuntaansa ja potkaissut ilmeisesti poikansa nilkkaa pöydän alla, sillä Wayne oli parahtanut.

Poikien isoisä ei reagoinut mitenkään. Hän istui ruokailuvälineet käsissään nypyisessä villatakissaan, vaikka ulkona oli hellettä.

”Mikäpä on sen mukavampaa kuin harrastaa yhdessä liikuntaa”, Jack lisäsi kuuluvalla äänellä. ”Isän ja poikien yhteinen juttu.”

Isän ja poikien. Kuiva lihanpala muljahteli Leonin suussa. Ei Jack ollut hänen isänsä eikä Wayne veljensä. He olivat yhdessä olosuhteiden pakosta, ja vain siihen asti, kun Leon pääsisi muuttamaan pois. Hän oli nyt sen ikäinen, että viettäisi ensi kauden Hammersmith Unitedin akatemian asuntolassa.

”Mitä sanoo Leon?”

”Enpä tiedä”, Leon mutisi.

”On todella mukava harrastaa yhdessä urheilua”, Jack sanoi taas tarkasti artikuloiden, kun

Claude yritti keihästää haarukkaansa karkailevaa hernettä.

”Maistuuko?” Jack tiedusteli kovaäänisesti ja kääntyi puhumaan Clauden korvaa kohti.

”Onko pakko huutaa?” kysyi Wayne.

”Vanhalle ihmiselle pitää puhua kuuluvalla äänellä”, perusteli Jack ja lausui Claudelle opetta-
vaisesti, tavu kerrallaan: ”Se on porsasta.”

”Hyvä tietää”, mutisi Claude ja vilkaisi Leonia.
”Minä kun luulin, että tämä on pitkään haudutettu kengänpohja.”

Leon naurahti, mutta Jack, joka muhensi ruokaansa innolla, ei kuullut tai ymmärtänyt piikkiä. Sillä hetkellä Leon oivalsi itsestäänselvyuden. Sen, että Claude ei ollut vain Agathan isä vaan myös Allisonin isä: Claudella oli kaksi tytärtä, joista toinen oli Leonin äiti. Hänellä oli kaksi *elossa* olevaa tytärtä. Leon oli puhunut Claudesta aina pappana, mutta jotenkin mies tuntui vasta nyt ihan oikealta isoisältä. Hän oli Leonin puolella, oli aina ollut.

”Leikkaanko – minä – sinulle – lihaa?” Jack kysyi, sillä Claude näytti pyydystävän lautaselta lähinnä porkkananpaloja.

”Kyllä minä kuulen vähemmälläkin”, Claude sanoi ja mulkaisi Jackia, ”ei vain satu olemaan nälkä.”

3.

Käynnissä oli jo heinäkuun alku, eikä Jackin kasvoille kesän alussa jämähtänyt siirappikuorrute ollut sulanut vielä pois. Koko sen ajan, minkä Leon oli nyt viettänyt Westonissa – melkein kuu-kauden –, Jack oli ollut kiinnostuneempi hänestä kuin koskaan aikaisemman kahdentoista vuoden aikana.

”Onko teillä siellä montakin apuvalmentajaa?”

”On.”

”Ai junnuillakin?”

”Joo.”

”Ja kentät oli varmaan loistokunnossa?” arveli Jack, joka uteli Hammersmith Unitedin akatemian olosuhteista, Leonin pelikavereista, valmentajista ja tietysti valmennusmetodeista, olihan hän itsekin valmentaja. Hän kyseli fysiikkavalmentajista ja videovalmentajista ja siitä, millaisia ohjeita pelaajat saivat lihashuoltoon. Jokaisella Takojalla oli oma tarkkaan hiottu kehityssuunnitelmansa, mutta se ei estänyt Jackia antamasta ohjeita. Kun Leon teki jalkatreeniä kodin kuntosalilla, Jack hääräsi vieressä ja näytti, kuinka rauta saadaan nousemaan vinopenkistä.

Koska Leonin entinen huone toimi nyt punttisalina, hän nukkui patjalla Waynen huoneen lat-

tialla. Siellä hän sai olla rauhassa Jackilta muttei Wayneilta. Leon joutui kuuntelemaan sivukorvalla, kuinka Wayne hakkasi ohjaintaan ja tiuski pelikuu-
lokkeen mikrofoniiin tahkotessaan räiskintäpeliä kaveriporukkinsa kanssa.

Kerran kun ryhmän taisteluoperaatio oli mennyt pieleen, Wayne oli ponnahtanut istuimeltaan ja paiskannut ohjaimensa pöydälle. Hän oli potkaissut ensimmäisenä vastaan tullutta esinettä. Se sattui olemaan lattialla lojuva tyyny, mutta sen takana oli ollut sängyn jalka. Waynen pettämättömän logiikan mukaan Leon oli ollut syyllinen kaikkeen. Niin huonoon sotamenestykseen kuin lohjenneeseen varpaankynteen.

”Katso nyt, mitä sait aikaan!” hän oli ärähtänyt.
”Onko pakko jättää tyynyjä levälleen?”

Asia, joka yhdisti vahvimmin Leonia ja Waynea, oli inho Jackin kuntoilukampanjoita kohtaan. Jackilla oli pakkomielteenä saada heidät kolme treenaamaan yhdessä. Juoksulenkki Jackin seurassa tarkoitti sitä, että Jack ajoi Peugeotillaan poikien vierellä, kun he kiersivät Westnin keskustan ympäri. Jackin moottoriturpa sauhusi, kun hän hoputti juoksijoita auki veivatusta ikkunasta, ja Wayne marisi siitä, miksi piti juosta niin lujaa ja siitä, että ylipäänsä piti juosta.

”Te olette futareita”, Jack älähti ja piiskasi lisää vauhtia. ”Jalat ovat työkalunne. Liikettä nyt, etteivät nivelet ruostu.”

Leonin kesälomaan kuului juoksulenkkien ja puistofutiksen lisäksi Noel Bainesin tuoreen elämäkerran lukemista. Häntä kiinnosti tietää tämän Westonin vuosista ja siitä, mainitsiko hän mitään ukoista, Ronald Eagerista tai muista vanhoista pelikavereistaan. Mies oli huhujen mukaan lopettelemassa uraansa, ja siihen hän vihjasi myös kirjassa. Toisaalta hän kertoi myös, että haaveili Noble Leaguen mestaruusmaljan nostamisesta vielä kerran käsivarsilleen.

Sivuja käännellessä Leon muisteli, kuinka oli käynyt joukkuekaverinsa Amadoun kanssa Noel Bainesin kotona ja Noelin tyttöystävä Susan Baxendale oli esitellyt heille Noelin pokaaleja. Samalla mieleen palautui Amadoun hymy, jota oli lähes mahdotonta pyyhkiä pois hänen kasvoiltaan. Amadou Mbengue oli ollut Leonin paras kaveri Takojissa, ja Leon huomasi ikävöivänsä tätä. Hän ei ollut kuullut Amadousta mitään aikoihin, sillä Amadou ei ollut vastannut Leonin viimeisimpiin viesteihin. Näytti siltä, ettei hän ollut edes lukenut niitä.

Oliko Amadou suuttunut hänelle? Jos, niin mistä? Mykkäkoulun pitäminen ei ollut ollenkaan Amadoun tapaista.

Eräänä iltana, kun Agatha oli lähtenyt vetämään jumppia, Jack pyysi Leonin toimistoonsa, toisin sanoen olohuoneen kulahtaneelle sohvalle. Urheilullinen tyyli oli vaihtunut farkkuihin ja valkoi-

seen kauluspaitaan, jonka kainaloista paistoivat hien kellastamat läntit. Jack ei käyttänyt koskaan solmiota, ei edes taksia ajaessaan, mutta nyt hän oli kaivanut sellaisen kaulaansa. Sen väritys toi mieleen Hammersmith Unitedin kotipaidan.

”Siihen vain”, Jack sanoi ja osoitti lommelke painunutta kohta sohvassa.

Leon istui alas. Jack asettui toiselle laidalle ryhdikkääseen asentoon. Sohvapöydällä oli papereita, kuulakärkikynä ja pullo kivennäisvettä.

”No niin”, Jack sanoi ja hieraisi käsiään yhteen. ”Aika aloittaa.”

”Aloittaa mikä?”

”Meidän on parasta puhua hetki tulevaisuudestasi.”

Keskustelutuokion ajoitus oli mietitty tarkkaan, sillä Agatha palaisi kuntokeskukselta myöhään illalla. Wayne soti yläkerrassa, ja sodilla oli tapana kestää. Myöskään Claude-pappa ei ollut paikalla. Vaikka hän istui yleensä lehti tai kirja kädessä omissa ajatuksissaan, hän tuntui kuulevan kaikki keskustelut ja huuteli niiden väliin huomautuksiaan.

”Lasi virkistävää kuplajuomaa”, ehdotti Jack, kiersi korkin auki ja kaatoi kahteen lasiin vettä. ”Emme voi väistellä tätä keskustelua enää. On aika puhua bisneksistä.”

”Siis mistä?”

Jack rykäisi ja ryhdistäytyi entisestään. Näytti siltä, että hetkenä minä hyvänsä jokin vatsakum-

mun kiristämistä paidannapeista lentäisi huoneen poikki.

”Tiedän, että sinä olet niin sanotusti vapailla markkinoilla. Sinua ei edusta kukaan. Se perhanan Steele, luojan kiitos, ei ole enää agenttisi. Eikä sinulla ole nyt käsittääkseni ketään muutakaan, joka hoitaisi kaupallisia kuvioita.”

Leon oli yhtä kysymysmerkkiä, joten Jack jatkoi asiaansa.

”Sinä tarvitset jonkun, joka hoitaa finanssipoliittikkasi kuntoon”, hän sanoi voitonriemuisesti. ”Ja se joku olen minä. Siitä meillä on varmasti hyvä yhteisymmärrys.”

Mitä hittoa Jack kuvitteli, Leon mietti. Eikö tälle ollut tullut jo selväksi, ettei Leon kaivannut hänen apuaan? Ei nyt eikä muulloinkaan. Kun Jack oli tehnyt kenties typerimmän tempauksensa ja tunkeutunut Hammersmith Unitedin toimistolle tinkimään omaa osuuttaan ”poikansa” tulevista tienesteistä, Leon oli tehnyt mielestään asian harvinaisen selväksi. Hän ei ollut saanut Jackilta aikaisemmin tukea, eikä hän kaivannut sitä myöskään vastaisuudessa. Jack ei ollut opettanut hänelle jalkapallosta yhtikäs mitään, vaikka mies väitti muuta Takojien puheenjohtajalle Jeff Charnockille. Leon ei ollut mahtunut koskaan Jackin luotsaamaan Weston Townin juniorijoukkueeseen, mutta silti tämä oli esiintynyt Takojien toimistolla Leonin varhaisvuosien valmentajana.

”Meistä tulee hyvä tiimi”, Jack sanoi ja röyhisti rintaansa. ”Unelmatiimi.”

ODOTETTU JATKO-OSA FUTISTÄHTI LEON BROWNIN TARINAAN.

Leon elää ystäviensä kanssa jalkapalloilijan arkea Hammersmith Unitedin akatemiassa. Siitä on tullut Leonille koti, mutta kautta varjostavat oudot uhkaukset ja varkaustapaukset. Ystävät ovat Leonille korvaamaton tuki, kun elämässä on vastoinkäymisiä. Edustusjoukkue Takojat kyntää syvällä, ja akatemialaiset saavat siinä vähitellen enemmän vastuuta. Kriisiseuran kulissit kuitenkin horjuvat, ja lopulta pelissä on koko Takojien tulevaisuus.

JUKKA BEHMIN nuortenromaani on toinen osa Hammersmith United -jalkapalloseurasta kertovaa trilogiaa. Ensimmäinen osa **IHMEPOIKA LEON** (2023) oli lasten- ja nuortenkirjallisuuden Finlandia-ehdokkaana sekä voitti Topelius-palkinnon.

9 789520 461096

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-6109-6

Kannen suunnittelu: Laura Lytinen • Kannen alkuperäiskuvat: Istockphoto